

Teresa

Vrijdag 3 december

Het is donker. In een bed ligt een meisje te slapen, terwijl een staand horloge in de hoek de seconden wegtikt. Buiten wiegt de wind de takken van de bomen zachtjes heen in weer. Ze lijken te wuiven naar het landhuis waar ze ooit, tientallen jaren geleden, naast zijn geplant. Binnen klinken voetstappen op de krakende trap. Eerst zijn ze nauwelijks hoorbaar, maar nu dringen ze ook door tot in de slaapkamer van het meisje. Een jonge vrouw komt de kamer binnen. Ze controleert of het meisje niet wakker is geworden, en buigt zich over haar heen. Ze kijkt. Een traan valt op de lange haren van het meisje, maar ze blijft slapen. De vrouw geeft het meisje vlug een kus en loopt zachtjes weer weg. Even later verlichten de koplampen van een auto de kamer. Het meisje wordt wakker van het geluid van de ronkende motor, en ziet hoe het licht van de auto vluchtige schaduwen van takken achterlaat op de muur. Dan, stilte. Het meisje roept om haar mama, maar die komt niet. Mama is weg.

Maandag 6 december

Superintendent Jenkins van Scotland Yard zit op zijn kantoor in Londen te genieten van een kop thee, een scone met extra veel boter en jam, en *The Murder of Roger Ackroyd*, het nieuwste boek van zijn favoriete schrijfster, Agatha Christie. Op het bureau ligt een exemplaar van de *Daily Chronicle*, opengeslagen bij het bericht dat diezelfde schrijfster al enkele dagen spoorloos is. De telefoon gaat.

‘Nee, hè...’

Superintendent Jenkins, een uiterst bekwaam politieman met een onkarakteristiek vriendelijke uitstraling, gooit het boek terzijde en neemt de hoorn van de haak.

‘Jenkins. Ja, ja. Heb ik gelezen ja. De Yard erbij? Is het zo ernstig dan? De leiding? Nee, natuurlijk, dat zal wel lukken. Zeker. Ja, tot ziens.’

Jenkins zakt achterover in zijn stoel en zucht eens diep. Het kan soms raar lopen. Zo zit hij een boek te lezen, en zo moet hij op zoek naar de schrijfster ervan. Hij zucht nog eens. Hij heeft al vaker met succes politieonderzoeken geleid, maar nog nooit stond hij aan het hoofd van zo’n grote zaak. Maar Jenkins zou Jenkins niet zijn als hij niet onmiddellijk tot actie zou overgaan, er is geen tijd om na te denken. Hij laat inspecteur Jameson bij zich roepen, zijn vaste partner in moeilijke onderzoeken. Jenkins werkt zelfs zo vaak met hem samen, dat de twee op kantoor gekscherend J & J worden genoemd, en kwade tongen beweren dat Jenkins zijn snor heeft laten staan omdat hij anders niet van zijn ondergeschikte zou zijn te onderscheiden.

Om de hoek van de deurpost verschijnt een karakteristieke kop met groene, priemende ogen. In het schemerlicht lijkt de inspecteur inderdaad wel wat op zijn meerdere, maar dan zonder snor, en wat minder zachtaardig.

‘U hebt mij geroepen?’

‘Jazeker, Jameson, ga zitten. De zaak is deze: je hebt waarschijnlijk al gehoord over de verdwijning van Agatha Christie?’

‘Agatha Christie... O, dat is toch die misdadaanschrijfster? Ach, ik houd me niet zo bezig met die...’ Jameson werpt een vluchtige blik op het boek dat op Jenkins’ bureau ligt en slikt zijn woorden in.

‘Juist ja. Zo slecht schrijft ze niet hoor, je zou ook eens een stukje van haar moeten lezen, kun je nog wat van leren. In ieder geval, de brave vrouw is verdwenen, en nu zijn wij

op de zaak gezet. Ik ben aangewezen om het onderzoek te leiden, en ik kan je hulp hierbij goed gebruiken. Je weet het, ik stel altijd prijs op een extra stel hersens, vooral als ze in jouw hoofd zitten.'

'Maar... waarom Scotland Yard? Hebben we niets beters te doen dan te zoeken naar iemand die waarschijnlijk over een paar dagen wel weer zal opduiken?'

'Op het ogenblik niet nee, het is slappe tijd. En daarbij, het halve land is in rep en roer, dus zou je het een zaak van nationaal belang kunnen noemen. Er zijn zat mensen die mevrouw Christie in heel hoog aanzien hebben.'

'Nog meer zelfs dan u?'

'Jameson, ik weet dat je niet gecharmeerd bent van al die misdaadverhalen, maar ik hoop wel dat je professioneel genoeg bent om je volledig voor deze zaak in te zetten, al vind je het misschien allemaal maar flauwekul.'

'Vanzelfsprekend, meneer, u weet toch dat u op me kunt rekenen?'

'Zoals altijd. Dank je, Jameson. Goed, laten we als eerste maar eens poolshoogte gaan nemen op de plek waar ze het laatst is gezien. Ik heb begrepen dat ze haar auto hebben gevonden bij de Silent Pool, een meertje in de buurt van Christies huis in Surrey.'

Jenkins en Jameson arriveren korte tijd later bij de Silent Pool, een pittoresk meertje niet ver van Styles, het landhuis van Agatha Christie. Sergeant Hobbs van de plaatselijke politie wacht zijn collega's al op, zo te zien met enige tegenzin – hij zou het onderzoek liever zelf hebben geleid.

'Goedendag,' zegt de sergeant zuinigjes.

Jenkins heeft meteen door hoe de vlag erbij hangt en bejegt Hobbs nog vriendelijker dan hij normaal zou doen. 'Superintendent Jenkins, aangenaam. En dit is inspecteur Jameson.' Hij steekt met een brede glimlach zijn hand uit, die Hobbs onmogelijk kan weigeren. 'Ik begrijp dat het vervelend voor u is dat wij erbij zijn gehaald. U voelt misschien dat de zaak u uit handen is genomen, maar ik verzeker u dat we u niet in de weg zullen lopen. Zie ons liever als een paar extra handen. Als een vriend die te hulp schiet als het nodig is.' De sergeant ontdooit zichtbaar.

'Goed,' antwoordt Hobbs. 'Ik zal u de details van de zaak vertellen, meneer.'

'Heel graag, dank je.'

'Mevrouw Christie verdween vrijdagavond uit haar huis, niet ver hiervandaan, daar,' wijst de agent. 'De volgende ochtend werd meteen alarm geslagen, en ik ben met mijn mensen uitgerukt. We hebben de omgeving afgezocht, we kregen zelfs hulp van een heel korps burgers. Korte tijd later werd de auto van mevrouw Christie gevonden. Daar staat ie,' zegt Hobbs, wijzend naar een zwarte Morris Cowley sportauto. 'We zijn toen meteen begonnen de Silent Pool te dreggen, maar tot dusver hebben we niets gevonden.'

'Waar ging ze eigenlijk naar toe?' vraagt Jameson.

'Tja, als we dat wisten... we hebben natuurlijk wel gesproken met de mensen die op het moment van de verdwijning in huis waren. Haar secretaresse vertelde ons dat Christie die ochtend hevige ruzie had gehad met haar man, en onder de bedienden ging het gerucht dat die ruzie ging over de een of andere maîtresse van die man.'

'En is haar man ook ondervraagd?'

'Ja, maar niet door ons. Hij is als het goed is vandaag naar uw bureau om een verklaring af te leggen.'

'Aha, nou ja, dan bel ik straks wel op. Staat u me toe dat ik de auto even bekijk?'

'Zeker, we hebben al sporenonderzoek verricht, maar daarbij is niets vreemds gevonden.'

'De auto was dus leeg?'

‘Nee, dat niet. Macpherson! Haal jij even die zak met spullen die we in de auto hebben gevonden.’

‘Ja meneer!’ Even later komt de agent terug met het bewijsmateriaal. Jenkins bekijkt de inhoud van de zak en geeft deze door aan Jameson.

‘Eigenaardig... een stel kleren, en een verlopen rijbewijs.’

‘Aan de hand van dat rijbewijs konden we achterhalen dat het om mevrouw Christies auto ging, meneer.’

‘Duidelijk ja. Maar die kleren... het is alsof ze uit logeren ging, maar zich plots bedacht.’

‘Misschien was ze niet eens meer in staat om zich te bedenken,’ oppert Jameson.

‘Je denkt aan moord? Tja, dat zou ook nog kunnen. Dat zou wel bijzonder tragisch zijn. Maar laten we vooralsnog hopen dat het om een gewone verdwijning gaat.’

‘Als ik nog wat mag zeggen,’ komt Hobbs tussenbeide, ‘de Silent Pool staat ook bekend als plek waar mensen heen gaan om zich van het leven te beroven. De legende wil dat koning John in de dertiende eeuw een oogje had op een meisje genaamd Emma, en een paar zware jongens op haar af stuurde. Geschrokken verdrong Emma zich in het meer, en toen haar broer haar wilde redden, verdrong die ook. Kennelijk voelen jonge mensen zich tegenwoordig tot dat soort zaken aangetrokken, en willen ze zichzelf hier ook verdrinken.’ Hobbs schudt het hoofd.

‘Zelfmoord? Voor zo’n succesvolle schrijfster? Dat vind ik moeilijk te geloven.’

‘U zou nog raar opkijken, superintendent, wat ik allemaal uit dit meertje heb gevestigd. Ik zou er hele boeken mee kunnen vullen.’

‘Dat geloof ik graag. Blijf in ieder geval doorgaan met dreggen. Ik vraag me af of we er iets mee vinden, maar we hebben weinig andere opties. Ondertussen gaan wij eens even de plaatselijke bevolking ondervragen. Laten we beginnen bij die pub daar, Jameson, die heeft zo te zien een perfect zicht op deze plaats.’

De pub, die uitziet over het meer, heeft de toepasselijke naam ‘Merry Mermaid.’ Uit het vervallen gebouw waar aan alle kanten klimop tegenop groeit, komt een melange van geuren, waarvan de lucht van goedkoop bier en nog goedkopere tabak de voornaamste zijn, de bezoekers tegemoet.

‘Bah, het stinkt hier.’

‘Ja, Jameson, dat is nu eenmaal de geur van het plattelandsleven.’

‘Ik dacht altijd dat het platteland naar mest rook?’

‘Ook ja, ook. Maar laten we maar naar binnen gaan. Dat wil zeggen, als je nog durft. Ik heb helaas geen gasmaskers bij me.’

‘Nee, natuurlijk ga ik mee. Ik heb trouwens wel trek in een biertje!’

‘Vergeet niet dat we hier niet alleen zijn om bier te drinken, we onderzoeken een mogelijke moordzaak.’

‘Of zelfmoord, net als die Emma waar die sergeant het over had.’

Jenkins negeert deze laatste opmerking terwijl de twee de pub binnenstappen. Zo gevuld als de lucht buiten was, zo leeg is de gelagzaal.

‘Aha, klanten!’ roept een goedlachse, volslanke vrouw van achter de bar, met een Iers accent. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Twee pints graag.’

‘Alstublieft, heren.’

Ze zet de inspecteurs twee vette glazen voor. De dikke schuimkraag is al na twee tellen verdwenen, en het aroma dat ervan opstijgt, is ook niet bepaald uitnodigend. Om maar niet te hoeven drinken, begint Jenkins te praten.

‘Het is niet erg druk vandaag, wel?’

‘Ach, nee, zoveel volk komt er hier niet meer. Ik ben zelfs bang dat ik de tent binnenkort zal moeten sluiten. Sinds die herberg in het dorp is geopend, gaat iedereen daar naartoe. Waarom zou je ook hierheen komen? Ja, om zelfmoord te plegen, hahaha!’

Jameson kijkt Jenkins aan met een blik die zegt ‘zie je wel’. De laatste haalt z’n schouders op.

‘Maar eh, wat komt u hier eigenlijk doen, heren? Heeft uw komst iets te maken met die auto die hier een paar dagen geleden gevonden is? U bent natuurlijk van de wegenwacht. Komt u die auto dan eindelijk eens weghalen? Het is werkelijk geen gezicht, dat ding. Het werd echt tijd dat u eens kwam.’

‘Wegenwacht? Ah, die auto... nee, daar komen we niet voor,’ zegt Jenkins, en hij haalt nonchalant zijn kaartje tevoorschijn om zich te identificeren als politieagent. De goedlachse barvrouw trekt daarop een overdreven ernstig gezicht, zodat Jenkins moeite moet doen om niet in de lach te schieten.

‘Vraagt u maar, meneer. Ik werk volledig mee,’ zegt de vrouw, nog steeds op uiterst serieuze toon en met een nog serieuzer gezicht.

‘Goed,’ antwoordt Jenkins, zonder de vrouw aan te kijken, uit angst dat hij zijn lachen dan niet meer zou kunnen houden. ‘Hebt u afgelopen vrijdag iets bijzonders gezien, ’s avonds laat of ’s nachts?’

‘Alleen een paar vaste klanten, meer niet. Ja, en dat barrel kwam aanrijden.’

‘Die auto?’

‘Ja, maar ik heb er verder niet zo op gelet. Ik was druk bezig met bedienen, begrijpt u.’

‘Ik snap het. En een van de stamgasten, zouden die misschien iets gezien kunnen hebben?’

‘Dat lijkt me sterk, meneer. De meeste komen hier ’s middags na hun werk aan, en als ze ’s avonds laat weer weggaan, hebben ze zoveel gedronken dat ze hun eigen naam niet eens meer fatsoenlijk kunnen uitspreken. Daar zul je dus niet veel aan hebben.’

‘Juist ja. Kom, Jameson, drink je bier op, dan gaan we maar weer eens verder.’

Met tegenzin neemt Jameson een slok van het brouwsel dat voor bier door moet gaan en stapt op.

‘Wacht even,’ zegt de barvrouw als de twee al bijna buiten zijn. ‘Je moet eens naar het dorp gaan.’

‘Dorp? Welk dorp?’

‘Albury, zo heet het dorp hier in de buurt. De dominee van daar komt hier vaak een avondwandeling maken, misschien heeft hij iets gezien.’

‘Ah, bedankt voor de suggestie. Nou, tot ziens maar weer, hoor.’

‘Ja, jullie ook, en nog bedankt voor de klandizie!’

‘Zeg Jameson, wat dacht je ervan als we hier eens blijven logeren?’

‘Wat, hier, in die stinkende pub?’

‘Nee, in Albury. Die vrouw had het over een herberg daar waar veel volk op af komt, daar kunnen we tijdelijk ons kantoor vestigen. Misschien vangen we in dat dorp nog wel wat interessante informatie op ook.’

Dinsdag 7 december

Albury is een stil dorpje op een prachtige locatie, de ideale plek om tot rust te komen. Het typisch Engelse landschap, met glooiende groene heuvels, wordt hier en daar onderbroken door rijtjes bomen, een kerktoeren als die van Albury, of een schilderachtig meertje als de Silent Pool. Jenkins opent de gordijnen van zijn kamer, die hij noodgedwongen deelt met zijn inspecteur.

‘Een mooie dag. Het is dan wel geen zondag, maar ik stel voor dat we toch eens naar de kerk gaan. Wat jij, Jameson. Jameson?’

De inspecteur schrikt wakker. ‘Eh, ja meneer, zeker.’

Bij het kerkje van de gemeente Albury, dat er vervallen maar juist daardoor wel bijzonder charmant bijstaat, worden de twee ontvangen door de koster.

‘Zoekt u iemand, heren?’

‘Ja, wij zijn op zoek naar de dominee.’

‘Mag ik even vragen waarom? De dominee is een drukbezet man, ziet u.’

‘De zaak is deze, wij zijn van Scotland Yard, en we onderzoeken een verdwijning. Mogelijk heeft de dominee iets gezien tijdens een van zijn avondwandelingen, en we zouden hem hier dan ook graag een paar vragen over willen stellen.’

‘Avondwandelingen...’ mijmert de koster.

‘We hadden begrepen dat hij ’s avonds vaak buiten het dorp gaat wandelen.’

De koster kijkt nog even verwaasd voor zich uit, en dan ziet hij plots het licht. ‘Ah, wacht eens! Dan moet u vast dominee Drummond hebben, van de andere kerk. Kijk, dan gaat u hier die weg uit, en dan bij de tweede zijstraat rechtsaf. Pas op dat u niet linksaf gaat, anders komt u bij de verkeerde kerk uit.’

Tijdens de wandeling naar de hopelijk juiste kerk merkt Jenkins op dat de mensen in Albury wel bijzonder gelovig moeten zijn. ‘Drie kerken voor zo’n klein dorpje, dat wordt dus oppassen geblazen.’

Eenmaal bij de goede kerk aangekomen treffen ze dominee Drummond aan, een man van middelbare leeftijd met een typisch domineesgezicht, die druk bezig is de struiken in de tuin van zijn naast het godshuis gelegen cottage te snoeien.

‘Goedendag, heren, wat kan ik voor u betekenen op deze prachtige, heldere winterdag?’

‘Morgen, dominee, wij zijn van Scotland Yard, en wij willen u een paar vragen stellen.’

Het gezicht van de dominee betreft aanmerkelijk. ‘Scotland Yard? Lieve hemel.’

Zonder al te veel aandacht te besteden aan de veranderende gemoedstoestand van de dominee, gaat Jenkins door met het stellen van vragen. ‘Het schijnt dat u regelmatig avondwandelingen maakt in de omgeving van het dorp. Klopt dat?’

‘Eh, ja, dat klopt. Waarom vraagt u dat?’

‘We vroegen ons af of u afgelopen vrijdag iets gezien heeft in de buurt van de Silent Pool.’

‘De... de Silent Pool?’ De dominee kleurt rood. ‘Eh... ja, daar ben ik wel eventjes geweest ja, maar eh... heel even maar hoor. Alleen maar om te wandelen. Hoezo? Is er iets gebeurd?’

‘Maakt u zich niet bezorgd. We onderzoeken een verdwijning, en we hebben sterke aanwijzingen dat er daar inderdaad iets heeft plaatsgevonden dat niet in de haak is. Dus mocht u iets verdachts gezien hebben...’

‘Tja, ik heb wel iets gezien, maar ik weet niet of het nu direct van belang is voor deze zaak.’

‘Vertelt u het toch maar.’

‘Goed. Ik liep die vrijdagavond langs de Silent Pool, toen ik plots twee vrouwen met elkaar hoorde praten. Ik vond het nogal vreemd dat ze op dat tijdstip daar waren, dus ben ik eventjes blijven staan.’

‘Zo? En hebt u ook gehoord waar ze het over hadden?’

‘Nee, eigenlijk niet... of ja, ik ving wel iets op. De ene vrouw zei geloof ik zoets als: “Zeg hier alsjeblieft niets over tegen hem, of ik vermoord je!” Ik ben maar vlug doorgelopen, want ik houd niet van geweld.’

Jenkins fronsst en kijkt veelbetekenend naar zijn collega. Die heeft de tegenwoordigheid van geest om een foto van Agatha Christie uit zijn zak te halen en aan de dominee te laten zien. ‘Was dit misschien een van de twee vrouwen?’

‘Och, beste man, het was behoorlijk donker, ik zag weinig. Ik hoorde alleen de stem van die ene vrouw. O ja, en ik, eh...’

‘Ja, wat?’

De dominee kijkt beschaamd omlaag. ‘Ik zag *toevallig* dat ze zwarte nylonkousen aanhad waar een ladder in zat. Waarschijnlijk opgehaald aan een tak of zo.’

‘Juist ja... u let wel vaker op dat soort details?’ vraagt Jenkins, terwijl hij Jameson een knipoog geeft.

‘Eh... nee... eh ja... ik... eh... goed. Als er verder niets van uw dienst is, zou ik graag verder gaan met mijn werkzaamheden. Ik heb nog veel te doen, ziet u. Ik moet de kerk nog in gereedheid brengen voor de avonddienst. Tot ziens, heren.’ Dominee Drummond draait zich vlug om zonder een antwoord af te wachten, en in de gang naar het kerkgebouw struikelt hij nog bijna over een tak.

‘Rare snuiter,’ merkt Jenkins op als de twee het terrein van de kerk verlaten.

‘Die lust er wel pap van!’ lacht Jameson. ‘Hij zag toevallig dat ze zwarte kousen aanhad waar een ladder in zit, ja, ja...’

Even later komen ze weer aan bij de kerk waar ze al eerder waren, en ze worden begroet door de koster.

‘Dag, heren! Bent u nog wat wijzer geworden?’

‘Tja, wat zal ik zeggen...’

‘O, zegt u maar niets. Die ouwe Drummond was zeker nogal nerveus?’

‘Hoe weet u dat?’

‘Nou, ze zeggen dat die “avondwandelingen” die hij maakt,’ antwoordt de koster, en hij buigt daarbij als een samenzweerder voorover en gaat fluisterend verder, ‘dat hij die niet alleen maakt, maar met een jongedame.’

‘Het is niet waar.’

‘Ja, en nog iedere keer een andere ook. Maar u hebt van mij niks gehoord.’

‘Nee, dat spreekt vanzelf. Nou Jameson, we moeten maar weer eens op de herberg aan.’

‘Tot ziens, heren. En nog veel succes met uw onderzoek!’ roept de koster ze nog na.

‘Zo zie je maar, Jameson, het aantal kerken in een dorp zegt niets over het morele peil van zijn inwoners. Nu goed, we zullen eens even goed over deze zaak moeten nadenken...’

In de herberg wachten de twee inspecteurs tot de kastelein eindelijk klaar is zijn klanten en zichzelf van vers bier te voorzien, zodat ze de sleutel tot hun kamer in ontvangst kunnen nemen. Tijdens het wachten werpt Jameson een blik op het gastenboek.

‘Hé, moet u nu eens kijken, superintendent,’ zegt hij, wijzend op een naam.

‘Wel verduiveld... Laat die sleutel maar zitten, kastelein, die komen we straks wel ophalen! Kom mee, Jameson, erop af!’

Jenkins en Jameson rennen de trap op en houden halt voor de deur van kamer 3. Jenkins geeft een paar fikse beuken op de deur. ‘Politie! Doe open!’

Enkele tellen later gaat de deur open. Een verwarde man opent de deur. Hij ziet er uit als een militair, al is zijn militaire voorkomen nu even wat minder voornaam. Zelfs zijn bruinrijze snor, die anders altijd statig en trots op zijn bovenlip prijkt, lijkt afgezakt. Maar hij vindt vlug zijn waardigheid weer terug. ‘Wat wilt u van me?’ vraagt hij op dreigende toon.

‘Zullen we dat maar binnen bespreken, kolonel Christie?’

De snor van kolonel Archibald Christie lijkt weer wat af te zakken. ‘Natuurlijk. Komt u binnen, heren. Gaat u zitten.’

‘Dank u wel. U zult begrijpen dat het voor inspecteur Jameson en mij nogal een verrassing is u hier in een herberg te treffen terwijl het halve land op z’n kop staat om uw vrouw te zoeken.’

‘Nou en? Het is toch geen misdaad om een paar daagjes vakantie door te brengen in een rustige omgeving?’

‘Een misdaad is het niet, nee... maar gezien de omstandigheden is het niet de meest voor de hand liggende handelwijze.’

‘Ja, hoor eens, ik zit ook behoorlijk in mijn maag met de hele situatie. Daarom ben ik hierheen gekomen, om even een paar dagen tot rust te komen. Ik krijg een maagzweer van die hele affaire.’

‘Dat begrijpen we ja.’ Interessante woordkeus, denkt Jenkins bij zichzelf. ‘Misschien was u daarom ook wat in de war toen chieft inspecteur Mullen u gisteren vroeg waar u zich bevond op het moment dat uw vrouw verdween.’

‘Hoe weet u...’

‘Ik leid het onderzoek in deze zaak, kolonel. Ik zal me trouwens even voorstellen: superintendent Jenkins, aangenaam.’

‘Wel, superintendent Jenkins, ik heb alles al eens verteld, dus ik begrijp niet wat u hier komt doen. Vraagt u het maar aan die chieft inspecteur van u.’

‘Dat hoeft niet, we hebben namelijk uit zeer betrouwbare bron begrepen dat er bij u thuis een en ander is voorgevallen op de dag van de verdwijning van mevrouw Christie, is het niet?’

‘Ik weet werkelijk waar niet waar u het over heeft.’

‘Kom nu, kolonel, u weet donders goed waar we het over hebben! U hebt ruzie gehad met uw vrouw, om een meisje!’

Jenkins gooit al zijn kaarten op tafel. Hij weet niet zeker of het getuigenis van de secretaresse wel betrouwbaar is, maar hij heeft niets anders om op terug te vallen. Tot zijn genoegen ziet hij hoe Archibald Christie zijn hoofd laat hangen. Na een diepe zucht begint de kolonel te vertellen.

‘Goed, goed. Als de zaken er zo voor staan, kan ik maar beter alles opbiechten. Op de dag dat mijn vrouw verdween – wat ik toen natuurlijk nog niet kon weten – hadden wij tijdens het ontbijt een fikse onenigheid. Ik merk al dat de reden daarvoor bij u bekend is. Ik was nogal overstuur en heb het huis verlaten en hier een kamer geboekt om wat tot rust te komen. Hier kreeg ik gisteren bericht dat Agatha die avond was verdwenen, waarop ik meteen naar Scotland Yard ben gegaan.’

‘Nadat u door chieft inspecteur Mullen gevraagd was te komen.’

‘Ja, ik was gevraagd om te komen! Wat denkt u wel, dat ik uit mezelf niet zou komen? In ieder geval heb ik hem alles verteld. Dus ik weet niet wat u nu nog van me wilt.’

‘Werkelijk alles? U begrijpt dat uw minnares in deze zaak ook een belangrijke rol speelt. We zouden haar daarom graag spreken.’

Archibald Christie kijkt naar de vloer, wrijft over zijn voorhoofd en kijkt bedenkelijk naar de inspecteurs. ‘U wilt... ja. Ik begrijp het. In dat geval kan ik u helpen. Nancy!’

Uit de slaapkamer komt een bevallige jonge vrouw met kastanjebruin haar, gekleed in negligé. Voor inspecteur Jameson is het niet moeilijk te zien waarom de kolonel voor de charmes van Nancy Neele is gevallen. Hij weet nog net een ‘Zo hee!’ te onderdrukken.

Als Nancy de twee mannen ziet zitten, schrikt ze. ‘Wie zijn dit, Archie?’

‘Dit zijn superintendent Jenkins en ... eh...’

‘Inspecteur Jameson.’

‘Van Scotland Yard.’

‘Van Scotland Yard? Wat komt u hier in hemelsnaam doen? Heeft Archie iets gedaan wat niet door de beugel kan?’

Archie kijkt haar aan met een blik vol vuur.

‘Nee, daar hoeft u niet bang voor te zijn.’ Interessant, denkt Jenkins, dat ze zo wantrouwend is over haar minnaar. ‘Zoals u waarschijnlijk weet, is Agatha Christie enkele dagen geleden spoorloos verdwenen.’

‘Nou en? Ik heb een verhouding met Archie, niet met zijn vrouw.’ Nancy slaat opzichtig haar armen om Archie heen en kust hem overdreven. Iets te overdreven, het lijkt wel toneelspel, denkt superintendent Jenkins. Archibald zelf lijkt zich ook niet helemaal op zijn gemak te voelen en gaat nog eens verzitten.

‘Nu ja, u hoort het, superintendent, ze weet van niets. Ik stel voor dat u deze kamer verlaat, u hebt ons al genoeg opgehouden.’

‘Ja, dat is waar. Nou, veel plezier verder!’ zegt Jameson met een dikke grijns op zijn gezicht, die echter snel weer verdwijnt als hij ziet hoe Jenkins hem aankijkt.

Eenmaal terug in hun kamer spreken de twee speurders met elkaar over wat ze tot nu toe te weten zijn gekomen. En dat is bar weinig, zoals inspecteur Jameson zegt.

‘Bar weinig, inderdaad, Jameson. Hoe vindt je in hemelsnaam één bepaalde vrouw in een land waar je een leger kunt kwijtraken?’

‘Door te dreggen?’

‘Ach, jij. Jij denkt zeker nog steeds dat die brave vrouw zelfmoord heeft gepleegd? Nee, ik verzeker je, dat kan niet. Als je gelijk hebt, eet ik m’n hoed op, wat ik je brom. Nee, er moet een andere oorzaak zijn.’

‘U gaat er nog steeds van uit dat ze nog in leven is?’

‘Ik weet niet wat ik moet denken, Jameson. Ik moet bekennen dat ik het somber begin in te zien. Ik hoop dat ze nog leeft, maar misschien is ze wel vermoord... Hadden we nu maar een aanknopingspunt, iets om eindelijk een impuls aan het onderzoek te geven. Zoals het er nu voor staat lopen we maar wat doelloos rond in het platteland. We zijn net een stel boeren!’

Het is even stil. Jenkins’ blik glijdt af naar het venster, en vestigt zich op het tafereel dat zich buiten aftekent. De avondzon dompelt het toch al zo mooie landschap onder in een bad van goud, waardoor het even lijkt of hij zich in Arcadia bevindt, in plaats van in een saaie herberg in Albury. Jameson is de eerste die de stilte doorbreekt en zijn collega weer met beide benen stevig in de alledaagse realiteit van het Engelse platteland zet.

‘Misschien kunnen we dat mokkel, hoe heet ze, die Nancy, misschien kunnen we haar eens met de dominee in contact brengen.’

‘Wat nou, Jameson, ga je een huwelijksbureau beginnen dan?’

‘Nee, haha, nee, zo bedoel ik dat niet. Maar stel nu eens dat zij die vrouw is waarmee Agatha Christie sprak bij de Silent Pool?’

‘Wat, hoezo? Wie zegt dat het Christie was die daar sprak?’

‘Nou ja, haar auto is daar per slot van rekening gevonden.’

‘Dat wel ja... Maar dan nog weet je niet of die Nancy daar ook was. En daarbij, ik weet niet eens of die dominee wel te vertrouwen is, want wat deed hij daar zo ’s avonds laat?’

‘Tja, ik weet niet, het is gewoon maar een idee. Noem het een ingeving. Ze was ook zo nerveus toen we het hadden over die verdwijning. Die kolonel trouwens ook.’

‘Ja, dat is wel zo, maar ik vraag me sterk af of die dominee ons verder kan helpen, hoor. Hij heeft die vrouwen niet eens gezien in het donker.’

‘Wel de benen van die ene.’

‘Dat is waar. En in het verleden hebben je bijzondere ingevingen er ook al eens voor gezorgd dat een zaak werd opgelost. Goed, als jij er beter door slaapt, wil ik zo’n ontmoeting

wel regelen. Zoals het er nu voorstaat, is het onze enige overgebleven mogelijkheid in dit godvergeten dorp. Maar eerst ga ik slapen, want zonder slaap kan je geen zaak onderzoeken.'

Woensdag 8 december

'Ik begrijp niet waarom u me hier hebt gebracht,' zegt dominee Drummond, na een slok te hebben genomen van zijn lauwe bier, dat wel aanmerkelijk smakelijker is dan het bocht dan in de Merry Mermaid wordt geserveerd.

'U zult het zo wel zien, eerwaarde.'

Nancy Neele komt de trap van de herberg af en maakt bij de heren Jameson en Drummond de nodige ridderlijke gevoelens los, terwijl Jenkins zich een beetje op de vlakke houdt.

'Gaat u toch zitten, jongedame,' zeggen de dominee en de inspecteur bijna in koor.

'Dank u wel, heren.'

'Die stem!'

'Ja, mooi hè?'

'Nee, dat bedoel ik niet, inspecteur. Die stem heb ik eerder gehoord! Bij de Silent Pool, die vrijdagavond.'

Jenkins is plots een en al oor. 'Wat zegt u me nu, dominee?'

'Ja, beslist, dat is die vrouw. Ik zie het nu ook. Het was wel donker, maar ik weet het bijna zeker. Ze was het.'

'Wacht eens even,' zegt Jameson, 'wacht eens even...' en hij duikt onder de tafel. 'Ja hoor, zwarte nylonkousen met een ladder. Dat zei u gisteren ook al, niet?'

'Ja, precies! Mag ik ook even kijken? Dan weet ik het helemaal zeker.'

'Natuurlijk, komt u even onder tafel.'

'Als de heren klaar zijn mijn benen zorgvuldig te inspecteren, zou ik graag gaan.'

'Ho, ho, niet zo snel, juffrouw.' Superintendent Jenkins pakt Nancy voorzichtig maar resoluut bij de arm. 'En komen jullie alsjeblieft onder die tafel vandaan, jullie zijn net een stelletje jonge honden.'

Inspecteur Jameson en dominee Drummond komen puffend en blozend weer tevoorschijn.

'Dominee, wat zei deze juffrouw volgens u ook al weer? Zoiets als "Als u het hem vertelt, vermoord ik u"?''

'Ja, zoiets was het.'

'Aha. En was die persoon tegen wie u dat zei, juffrouw Neele, was dat heel toevallig, heel misschien... Agatha Christie?'

Nancy kijkt de superintendent aan met een dodelijke blik, maar weigert antwoord te geven.

'Hm? Lees ik een "ja" in uw ogen? Ja?'

'Als u het dan weet! Ja! Zij was het ja!'

Jameson kijkt haar verschrikt aan. Plotseling heeft deze lieflijke verschijning voor hem alle aantrekkingskracht verloren.

'En mag ik misschien weten waarom u die avond dat dreigement heeft geuit aan het adres van Agatha Christie?'

Nancy houdt haar lippen zo stijf op elkaar, dat ze wit worden.

'Goed, als u niet mee wilt werken, zie ik geen andere mogelijkheid. Nancy Neele, ik arresteer u voor de moord op Agatha Christie.'

Jenkins loopt naar buiten en geeft een teken, waarop sergeant Hobbs aankomt met een van zijn mannen. 'Zo, komt u maar met ons mee, dametje. We hebben voor u al een mooi kamertje in gereedheid gebracht. Helaas niet zo comfortabel als in de herberg, maar u zult er

vlug genoeg aan wennen. Al zijn gevangenisvloeren in deze tijd van het jaar wel bijzonder koud, vooral 's nachts...'

Dan komt Archibald Christie de trap af rennen. Hij ziet nog net hoe Nancy Neele wordt afgevoerd. 'Wat is hier aan de hand?!'

'U zult wel blij zijn dat we zojuist de waarschijnlijke moordenaar van uw vrouw hebben gearresteerd.'

'Wat? Vermoord? En door Nancy? Man, je bent gek. Knettergek!'

'Dat zullen we nog weleens zien, kolonel. Kom op, Jameson, we blijven geen minuut langer in dit idiote dorp.' Jenkins kijkt minachtend naar de dominee, en dan naar Archibald Christie. 'En als ik u was, zou ik het land voorlopig even niet verlaten.'

Dinsdag 14 december

In het gebouw waar de redactie van de *Daily Chronicle* is gevestigd, schijnt de zon naar binnen in een klein, bedompt kantoor. Een jonge man zit achterover geleund in zijn stoel, met zijn voeten op het bureau. Hij denkt na. Zijn gedachten worden plots ruw verstoord door het rinkelen van de telefoon.

'Hallo?'

'Ja, spreek ik met Ritchie Calder?' klinkt het gejaagd aan de andere kant van de lijn.

'Ja, daar spreekt u mee, inderdaad.'

'Ik heb interessant nieuws voor u. Kan ik zo even langskomen?'

'U mag altijd langskomen, maar wie bent u, en wat voor nieuws? Hallo? Hallo?'

Ritchie Calder, een jonge journalist die volgens zijn collega's een mooie carrière tegemoet gaat, haalt zijn voeten van het bureau en gaat voorover zitten. Hij bekijkt de foto nog eens die op zijn bureau ligt. Zou dat belangrijke nieuws dan over haar gaan? Hij krijgt bijna elke dag wel van zulke telefoontjes, en meestal is het niets. Een poes die in een boom zit, of een trein die zogenaamd bijna is ontspoord. Hij zucht eens en pakt een boek van de stapel die voor hem ligt.

'Eens even kijken, waar was ik gebleven... o ja. "The Disappearance of Mr Davenheim"... toepasselijk.' Met een glimlach begint Ritchie Calder te lezen. Hij gaat zo op in het verhaal dat hij niet eens hoort dat er op de deur wordt geklopt. En nog eens. Nu hoort hij het wel.

'Binnen!'

'Meneer Calder?'

'Inderdaad. En met wie heb ik het genoegen?'

De man die tegenover hem staat frommelt zenuwachtig aan zijn afgenomen hoed. Hij aarzelt even, maar lijkt dan een gewichtig besluit te hebben genomen. 'Mijn naam is Campbell Christie. Ik ben de zwager van Agatha Christie.'

Ritchies mond valt open van verbazing. De voorbije dagen is hij druk bezig geweest de zaak van de verdwijning te onderzoeken. Hij heeft hiervoor zelfs verschillende van Christies boeken gelezen om maar zo veel mogelijk te weten te komen over de schrijfster, om als het ware in haar huid te kruipen. En nu staat haar zwager voor zijn neus! Ondanks zijn inwendige opgewondenheid houdt hij zich uiterlijk kalm.

'Gaat u zitten. U vertelde me aan de telefoon dat u nieuws voor me had? Dat was u toch, als ik me niet vergis?'

'Inderdaad, dat was ik.'

Campbell haalt een envelop uit zijn colbert.

'Deze brief kreeg ik vandaag van mijn butler. Zoals u ziet heeft hij een dagstempel van 3 december, maar kennelijk is hij ergens zoekgeraakt in de post, want ik heb hem vandaag pas

ontvangen. Ik heb hem natuurlijk meteen opengemaakt toen ik zag dat hij van mijn schoonzuster kwam. Maar, hier, leest u hem zelf maar.'

Ritchie pakt de brief en begint gretig te lezen.

Beste Campbell,

Tegen de tijd dat je dit leest zit ik in een hotel in Harrogate, om alles goed op een rijtje te zetten. Er heeft weer eens een ruzie plaatsgehad tussen Artie en mij. Ruzie hebben we wel vaker gehad, maar dit keer liep het wel heel erg hoog op. En ik heb er nu echt schoon genoeg van. Sta me toe je hier middels deze korte brief te informeren. Als je kunt, kom dan eens langs, ik heb een kamer geboekt in het Swan Hydro, dan vertel ik je meer.

Vriendelijke groet,

Agatha

'Dit is hoogst merkwaardig,' merkt Ritchie op. 'En ik dacht nog wel...'

'Ja, wat dacht u?'

'Eh, nee, niets...' Hij durft niet te zeggen dat hij eigenlijk had vermoed dat Agatha was vermoord door de broer van de man die nu tegenover hem zat. En zelfs nu nog, met deze brief, spookt dat idee door zijn hoofd, want wie zegt dat deze brief niet is vervalst? Misschien heeft haar man ook wel gezorgd dat de brief niet op tijd op zijn bestemming zou aankomen.

'Meneer Christie, ik stel voor dat we direct naar Harrogate gaan, naar dat hotel, om te kijken of uw schoonzuster daar werkelijk is.'

Na een autorit die eeuwen lijkt te duren, komen de twee eindelijk aan in Harrogate. Het Swan Hydropathic Hotel hebben ze gelukkig snel gevonden. Het grandioze landhuis is dan ook moeilijk te missen. Te midden van een prachtig onderhouden groene tuin met een indrukwekkende oprijlaan rijst een romantisch ogend gebouw van enkele verdiepingen op. 'Aardig optrekje,' merkt Ritchie op terwijl hij met Campbell het hotel betreedt.

Navraag bij de receptie leert hen dat Agatha Christie hier niet verblijft.

'Wel verdorie! Zijn we dan voor niks helemaal hierheen gekomen? Kijkt u nog eens goed in het gastenboek, juffrouw!'

Ritchie vraagt of hij ook eens mag kijken in het gastenboek. Zijn ogen gaan over de namen, sommige exotisch, de meeste typisch Brits.

'Mag ik die brief nog even hebben, meneer Christie?'

'Wat? O ja, natuurlijk. Alsjeblieft.'

Ritchie vergelijkt de handschriften. Een van de namen in het gastenboek is opvallend in hoofdletters geschreven. Hij kijkt naar de naam in het gastenboek, dan weer naar de brief. Langzaam begint voor hem een patroon te ontstaan. Hij denkt na. Dan ziet hij het.

'Natuurlijk! De eerste letters van elke zin, meneer Christie! Kijk!'

'Hm? Even kijken, hoor... T... E... Teresa krijg je dan.'

Triomfantelijk toont Ritchie hem de naam die hij in het gastenboek al met zijn vinger had aangemerkt: Teresa Neele.

'Goed werk, Calder! Juffrouw, kunnen we Teresa Neele even spreken? Ik ben haar zwager namelijk.'

'Mevrouw Neele? Ze heeft gezegd dat ze hier absolute rust wil. Ze heeft namelijk pas een kind verloren, ziet u, dus onder de omstandigheden weet ik niet of ze u wil spreken. Maar misschien wil ze voor u een uitzondering maken, omdat u familie bent. Ik zal het haar even vragen.'

Ritchie kijkt Campbell Christie vragend aan. ‘Wat tragisch, ik wist helemaal niet dat ze pas een kind had verloren.’

‘Ik weet van niks, hoor. Ik snap er niks van. Misschien is ze het wel helemaal niet. Zijn we toch nog dat hele eind voor niks hierheen gereden.’

Teresa Neele komt met opgeheven hoofd de trap af en kijkt de hal rond. Voor iemand die pas een kind heeft verloren, ziet ze er totaal niet overstuur uit. Dan worden haar ogen getrokken door de jongeman aan de receptie, maar vooral door de man die naast hem staat. Ze trekt haar wenkbrauwen op en stapt op hen af.

Superintendent Jenkins zit op zijn kantoor voor zich uit te kijken. Af en toe bladert hij wat ongeïnteresseerd door *The Murder of Roger Ackroyd*, dan legt hij het boek weer opzij.

‘Weet je, Jameson, ik zit toch behoorlijk met die zaak in m’n maag, hoor. Dat grietje, die Nancy, heeft nog steeds haar mond niet opgedaan, en de politie heeft de Silent Pool en omgeving al zeker tien keer ondersteboven gekeerd. Ze hebben zelfs vliegtuigen ingezet. Nou vraag ik je, vliegtuigen!’ Jenkins werpt zijn handen in de lucht, alsof hij wil zeggen: ‘Waar moet dat heen met de wereld?’

‘Ach, meneer, u hebt toch puik werk geleverd hoor. En met of zonder lijk, die Nancy hangt.’

‘En toch... er klopt ergens iets niet.’

Net als hij weer een hap uit zijn koffiekoek wil nemen, gaat de telefoon.

‘Jenkins. Wie? Calder? Zegt me niets. Nou ja, verbind maar door. Hallo, met superintendent Jenkins.’

‘Ja, u spreekt hier met Ritchie Calder,’ klinkt het aan de andere kant van de lijn, vanuit het Swan Hydro. ‘Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen: ik heb Agatha Christie gevonden.’

Jenkins verslikt zich bijna in zijn thee. ‘Wie zegt u? Wat? Hoe?’

‘Agatha Christie, in het Swan Hydropathic Hotel in Harrogate. Ze is hier ingeschreven als Teresa Neele.’

‘En weet u zeker dat het mevrouw Christie is?’

Jameson kijkt verbaasd op.

‘Zeker. Ze is zelfs al geïdentificeerd door haar zwager, Campbell Christie.’

‘Nou, als u het niet erg vindt, wil ik haar toch ook nog even door haar echtgenoot laten identificeren. Bedankt in ieder geval. Blijft u vooral daar, we komen er zo aan.’

Jameson legt de hoorn weer op het toestel en zakt onderuit.

‘Poe, poe...’

‘Hebben ze haar gevonden?’

‘Ja, in Harrogate.’

‘Levend?’

‘Springlevend.’

‘Goeie genade...’

‘Zeg dat wel. Nu moeten we als de wiedeweerga naar Albury, om de kolonel op te halen en zijn scharreltje vrij te laten, en daarna gaan we meteen door naar Harrogate, om de echtelieden te herenigen. Kom op.’

‘U zegt?’

‘Ja, je hoort me best, Hobbs, Neele blijkt achteraf onschuldig. Ze hebben Agatha Christie levend en wel teruggevonden, dus van moord kan geen sprake zijn.’

Hobbs blaast en puft wat. ‘Nou, is me dat wat. Ik zal de juffer dan maar vrij laten, want als Scotland Yard het zegt, zal het wel zo wezen...’

Even later komt Hobbs terug, met in zijn kielzog Nancy Neele. Ze zegt geen woord tegen Jenkins en Jameson, maar met haar ogen dompelt ze hen onder in de meest verschrikkelijke verwensingen. Jenkins voelt het maar al te goed en krabt zich beschaamd achter het hoofd.

‘Kom mee, Jameson, ik heb zo het gevoel dat ze linea recta naar die herberg gaat, en ik heb zo’n idee dat we haar vriendje daar ook zullen aantreffen... En eerlijk gezegd zint het me niks dat we met die overspelige snoeshaan naar zijn vrouw moeten, maar ja.’

‘Wat moet, dat moet, superintendent.’

‘Daar zeg je een waar woord, Jameson. Als ik jou toch niet had...’

De lange autorit van Albury naar Harrogate verloopt in stilte. Jenkins durft niet te spreken, Archibald Christie wil niets zeggen, en Jameson is allang blij dat hij achter het stuur zit, zo heeft hij ook een excuus om geen gesprek te hoeven beginnen. Want als je niets zegt, kan je ook niks verkeerd zeggen, zo redeneert hij.

Wanneer het drietal eindelijk bij het hotel arriveert, is het buiten al aardig donker aan het worden. Archibald wil uitstappen, maar hij aarzelt even. ‘Staat u me toe,’ vraagt hij, ‘dat ik alleen naar binnen ga? Om geen opzien te baren?’

‘We zullen u van een discrete afstand volgen,’ verzekert Jenkins, die niet goed weet wat hij aanmoet met deze plotselinge bezorgdheid, na enige aarzeling.

Archibald knikt en loopt, met lood in de schoenen, het hotel binnen. Ondertussen komt Ritchie Calder, die in de tuin van het hotel met Campbell Christie stond te praten, naar de auto.

‘Goeiedag, heren. U bent van Scotland Yard, niet?’

‘En wie mag jij wezen?’

‘Ritchie Calder, aangenaam. Ik belde u op met het nieuws dat Agatha Christie was gevonden.’

Superintendent Jenkins schrikt even van het jeugdige voorkomen van de journalist. Hij had hem iets ouder verwacht.

‘Eh... ja, ik ben superintendent Jenkins. En dit is inspecteur Jameson. Bedankt voor uw telefoontje. Maar als u het niet erg vindt, gaan we nu even naar binnen.’

‘Vanzelfsprekend, en graag gedaan, er zit voor mij een mooi verhaal in! Ik zou bijvoorbeeld iets kunnen schrijven over wat deze zoektocht wel niet heeft gekost, en wie dat moet gaan betalen...’

‘Waarschijnlijk de belastingbetaler.’

‘Daar ben ik ook bang voor, ja. Maar in ieder geval is mevrouw Christie weer terug!’

‘Dat ga ik toch nog eens even navragen bij haar man, als u het niet erg vindt.’

Binnen vergapen Jenkins en Jameson zich aan de pracht en praal van het hotel. Daarna wordt hun aandacht getrokken door Agatha Christie, die zich zo flamboyant door de foyer beweegt dat ze zich maar moeilijk kunnen voorstellen dat dit die schuchtere schrijfster is die ze de afgelopen dagen vergeefs zochten. Maar als beide leden van het herenigde echtpaar bevestigen dat zij het inderdaad is en ze bovendien haar paspoort toont, is ook bij superintendent Jenkins alle twijfel verdwenen.

‘Als u het goed vindt, superintendent, zou ik graag even met mijn vrouw spreken, onder vier ogen. We hebben nogal wat met elkaar te bepraten.’

‘Daar heb ik geen bezwaar tegen.’

De twee gaan naar boven, en na drie kwartier komt Agatha Christie weer terug, met opgeheven hoofd. Een paar meter daarachter volgt Archibald Christie, de koffers van zijn vrouw dragend en zijn ogen stevast op de grond gericht. Hij lijkt het bestaan van de inspecteurs te vergeten, en stapt met zijn vrouw in een taxi zonder naar hen om te kijken.

‘Nou, die ziet er ook zwaar aangeslagen uit, hè Jameson?’

‘Ja, je zou toch denken dat hij blij is om zijn vrouw weer te zien.’

‘Tja, met die ruzie die ze gehad hebben... misschien hebben ze nu wel weer ruzie gehad, weet jij veel.’

‘Nou, dan heeft zij in ieder geval gewonnen. Zag u hoe ze hier binnenkwam? Als koningin Zenobia zelf! En dan hij, als een schoothondje achter haar aan.’

‘Ik zag het ja... hoe dan ook begrijp ik er, tussen ons gezegd, geen snars van, maar dan ook geen ene mallemoer. Maar ja, we kunnen in ieder geval melden aan de Yard dat we haar hebben teruggevonden, dat is het voornaamste. Toch zou ik verdomd graag weten wat er nu eigenlijk gebeurd is in die anderhalve week, want volgens mij steekt er veel meer achter dan we nu weten...’

Donderdag 16 december

Superintendent Jenkins zit op zijn kantoor. Hij is alweer bezig met een nieuwe zaak, een doodgewone moord dit keer, maar met zijn hoofd zit hij nog bij de voor hem onopgeloste verdwijning van Agatha Christie. Ze is weliswaar teruggevonden, maar niet door toedoen van Scotland Yard. Jenkins voelt zich er niet goed bij. *The Murder of Roger Ackroyd*, waaraan hij een paar dagen geleden nog met plezier zijn pauzes besteedde, ligt nu onaangeroerd in de hoek. Zijn frustraties worden kort onderbroken door geklop op de deur.

‘Binnen.’

‘De post, superintendent.’

‘Dank je, leg daar maar neer.’

Hij heeft helemaal geen zin om de post te lezen, maar uit gewoonte werpt hij een blik op de enveloppen. Eén springt er tussenuit. Een bruine envelop met de tekst ‘VERTROUWELIJK’, aan hem geadresseerd. Hij pakt de envelop en draait ze om, en als hij de afzender ziet, prijst hij zich gelukkig dat hij op dat moment geen scones eet, anders had hij zich zeker flink verslikt, met alle nare gevolgen van dien.

Hij opent de envelop en begint te lezen.

Geachte superintendent Jenkins,

Bij dezen wil ik u mijn verontschuldigingen aanbieden voor de lastige situatie waarin ik u ongetwijfeld heb gebracht. Ik zal u de gebeurtenissen van 3 december jongstleden uit de doeken doen, maar enkel om u niet langer in het ongewisse te laten. Ik vertrouw er dus op dat dit strikt tussen ons blijft.

Zoals mijn man u al had verteld, hadden wij die vrijdagochtend hoog oplopende ruzie. Hij zou dat weekeinde namelijk op stap gaan met zijn vriendin, de u welbekende Nancy Neele. Vanzelfsprekend ging ik daar volstrekt niet mee akkoord, maar ik kon hem er niet van overtuigen dat zijn handelwijze hoogst onverstandig was. Tijdens dat noodlottige ontbijt nam ik mijn besluit: ik wilde weg. In eerste instantie wilde ik alleen maar tot rust komen, maar de gebeurtenissen die volgden gaven aan mijn reis een volkomen nieuwe wending, maar hierover later meer.

Die dag heb ik een brief geschreven aan mijn zwager, waarin ik liet weten dat ik de komende tijd in het Swan Hydropathic Hotel in Harrogate zou verblijven. Ik vroeg mijn secretaresse de brief op de bus te doen, maar zij was door de ruzie nogal van streek en vergat dit, waarop ik de brief zelf dan maar meenam. ’s Avonds heb ik afscheid genomen van mijn dochter, waarna ik in de auto ben gestapt om richting Londen te rijden, om vandaar de trein te nemen naar Yorkshire.

Onderweg besloot ik, moe van alle gebeurtenissen, even een pauze te nemen. Ik zette mijn auto stil bij een meer, waarvan ik op dat moment niet wist dat het de Silent Pool was. U

kunt zich mijn verbazing voorstellen toen ik Nancy Neele, de maîtresse van mijn man, daar tegen het lijf liep! Mijn verontwaardiging verdween echter al snel toen ik zag hoe zij er aan toe was. Het arme kind was compleet overstuurd, en dreigde zich zelfs in het water te verdrinken.

Ik vroeg haar wat eraan scheelde, en zij vertelde me een hartverscheurend verhaal, dat voorgoed mijn gedachten over mijn man zou veranderen. Met tranen in de ogen – en nu ik dit opschrijf, heb ik zelf ook moeite mijn tranen te bedwingen – vertelde ze me dat Artie bij haar een kind had verwekt. Ze vertelde me dat ze er altijd van had gedroomd een dochter te hebben, die zou ze dan Teresa noemen, naar haar lievelingstante. Zover zou het echter nooit komen, want onder druk van mijn man liet zij het kind aborteren. Superintendent, ik hoop dat u, als u getrouwd bent, nooit zulk verschrikkelijk nieuws over uw echtgenote hoort. Te weten dat je samenleeft met zo'n monster, dat wens je niemand toe.

Ik vertelde haar dat alles goed zou komen, dat ik haar zou helpen. Op dat ogenblik ontfermde ik me over haar alsof ze mijn dochter was, hoewel ze me mijn man had afgenomen. Maar op dat moment kon me dat niet deren. Ik vertelde haar hoe ik van plan was om Archibald goed te laten voelen dat wat hij gedaan had, beslist niet door de beugel kon, zodat hij in ieder geval nooit meer een meisje zo zou vernederen. Ze drukte me op het hart hem niets over de zaak te vertellen en dreigde zelfs me te vermoorden als ik het zou doen, maar ik kon haar ervan overtuigen dat ik haar alleen maar wilde helpen.

Toen ze wegging naar Albury, terug naar mijn man – ze wilde ondanks alles niet van zijn zijde wijken in die mysterieuze aanhankelijkheid die sommige vrouwen hebben – ben ik begonnen mijn eigen verdwijning in scène te zetten. Ik liet mijn auto achter bij de Silent Pool, met daarin een verlopen rijbewijs. Daardoor wist ik dat mijn aanwezigheid op die plek aangetoond zou worden, en ik vermoedde al dat u in het naburige dorp onderzoek zou doen en daarbij op mijn man zou stuiten. Ik had gelijk, u beschaamde mijn vertrouwen in uw intelligentie niet, en daarom durf ik u ook deze vertrouwelijke brief te schrijven.

De brief die ik aan mijn zwager zou sturen, had ik nog bij me. Ik heb deze weggegooid en heb een nieuwe brief geschreven met dezelfde strekking, met een noemenswaardig verschil. De nieuwe brief heb ik zo opgesteld dat de oplettende lezer vrij snel zou achterhalen dat ik me als Teresa had ingeschreven in het hotel. Nog diezelfde nacht ben ik doorgereden naar Londen, waar ik op de trein naar Yorkshire ben gestapt. In het hotel schreef ik me in als Teresa Neele en wachtte tot ik gevonden zou worden door Campbell en mijn man.

De posterijen gooiden helaas echter roet in het eten. De brief raakte zoek in de post, waardoor de hele verdwijning veel langer duurde dan oorspronkelijk mijn bedoeling was. Gelukkig ontving mijn zwager ruim een week later de brief alsnog, anders had ik wellicht nog steeds in het hotel zitten wachten.

Want wachten wilde ik beslist, op mijn man. U kunt zich niet voorstellen hoe blij ik was toen u eindelijk met hem aankwam. Eerst kwam Campbell nog met die slimme jonge journalist, toen was ik nog even bang dat Artie niet zou komen. Maar gelukkig had u de tegenwoordigheid van geest om hem mee te brengen. U zult wel gezien hebben hoe hij de trap af kwam na ons gesprek. Ik heb hem verteld dat buitenechtelijke kinderen verwekken al erg genoeg is, maar om ze dan nog om te brengen voor ze zelfs maar geboren zijn, dat is pas echt barbaars. Ja, ik heb hem een barbaar genoemd, want dat is hij.

Ik wil u bedanken voor uw tomeloze inzet in deze zaak, want zonder uw inbreng kon ik het geheel nooit zo goed afronden, al had u dat op het moment zelf misschien niet in de gaten. Bij dezen bied ik u daarom nogmaals mijn excuses aan voor de lastige positie waarin ik u heb gebracht, en ik vertrouw erop dat u de informatie in deze brief met niemand zult delen.

Met vriendelijke groet,

Agatha Christie

Superintendent Jenkins slaakt een diepe zucht en sluit de ogen. Met bevende handen stopt hij de brief terug in de envelop en pakt een sigaar uit het kistje in zijn bureaula. Normaal rookt hij nooit voor twaalf uur, maar nu heeft hij het nodig. Hij pakt een lucifer uit het doosje, strijkt hem af en brengt de brief naar het vuur, waarna hij zijn sigaar aansteekt. Hij kijkt naar de smeulende papierresten in de asbak, en vandaar naar het boek dat al een paar dagen ongelezen in de hoek ligt. Hij slaat het open bij het titelblad. 'Agatha Christie,' zegt hij hardop. 'Wat een vrouw.' En hij leest de rest van het boek in een keer uit.